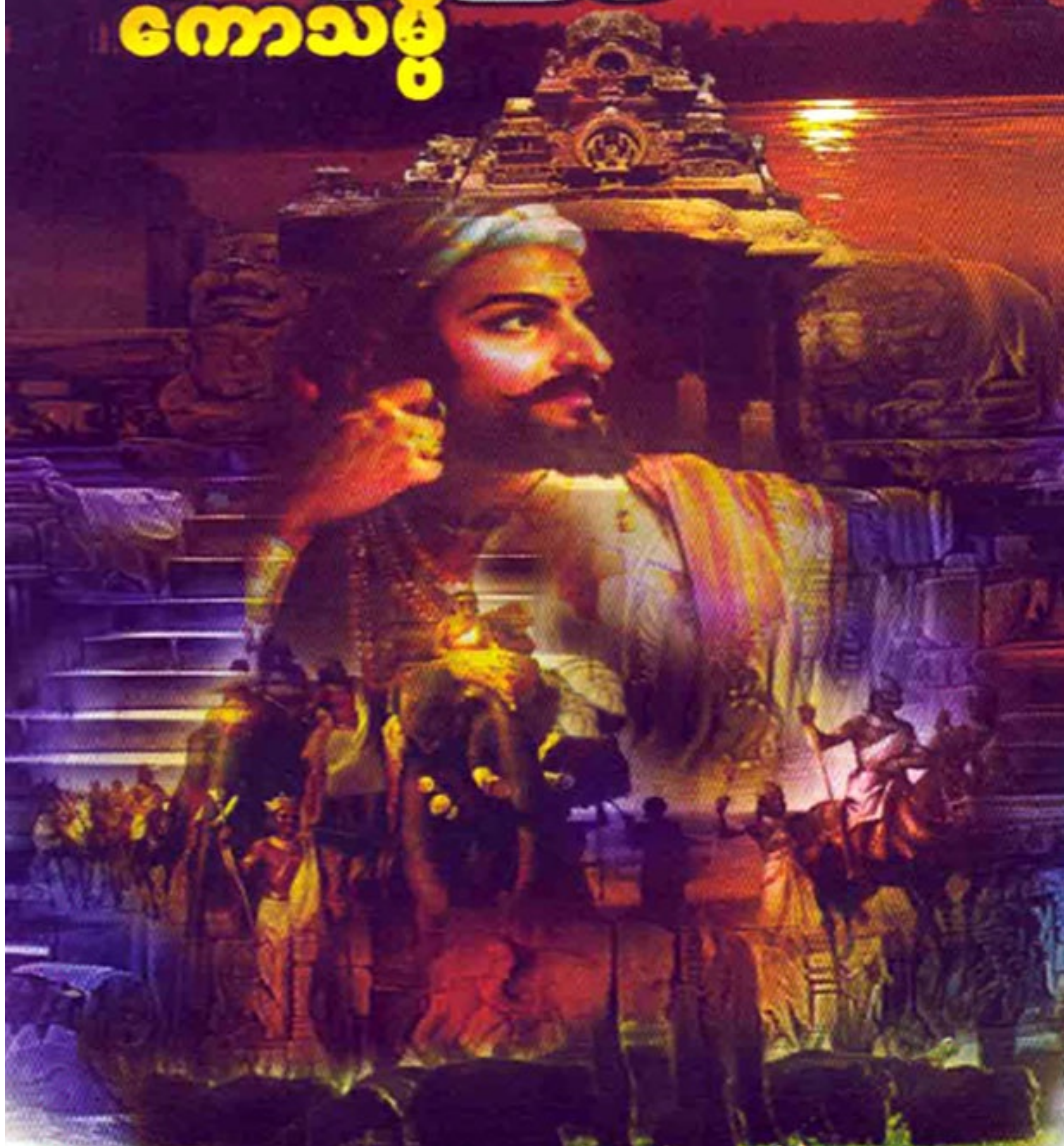

ချစ်ဦးညီ

ကောသလီ

ကောသမ္ဘိနှင့် စပ်လျဉ်း၍

ကောသမ္ဘိသည် ဝိစ္ဆတိုင်း (သို့မဟုတ်) ဝံသတိုင်း၏

မဟာနာဂရ(မြို့တော်ကြီး) ဖြစ်ပြီး ဘုရင်မင်းမြတ် စံမြန်းနေထိုင်သည့် ရာဇဌာနီလည်း ဖြစ်ပါသည်။ မြတ်စွာဘုရား လက်ထက်တော် ၌ ထင်ရှားသော မြို့တော်ကြီး ခြောက်မြို့ထဲ၌ အပါအဝင်လည်းဖြစ်သည်။ ကောသမ္ဘိ၌ မြတ်စွာ ဘုရားနှင့် ရဟန်းတော်များ သီတင်းသုံးရန် ဃောသိတာရာမ၊ ဗဒရိကာရာမ၊ ကုက္ကုဋ္ဌာမ၊ ပါဝါရိကာ ရာမတည်းဟူသော ကျောင်းတော်ကြီး လေးခုတည်ရှိသည်။ ဘုရားရှင် ဝါဆိုတော်မူရာ (၂၇) ဌာန တွင် တစ်ခု အပါအဝင်လည်း ဖြစ်သည်။ ယမုံနာမြစ်၏ လက်ျာဘက်ကမ်းပေါ်၌ တည်ရှိခဲ့သော ကောသမ္ဘိမြို့ကြီးသည် ကောသလတိုင်းနှင့် မဂဓတိုင်းတို့မှ ဝင်ရောက်လာသည့် ကုန်ပစ္စည်းများ သိုလှောင်ရာ ဌာနကြီးလည်း ဖြစ်သည်။ ဓမ္မပဒ အပွမာဒပဂ်လာ “အပ္ပာမာဒေါ၊ အမတံ ပဒီ၊ ပမာဒေါ မစ္စုနောပဒံ။ အပ္ပမတ္တာ နပီယန္တူ၊ ယေပမတ္တာ ယထာမတာ ...”

အစချီ တရားဒေသနာတော်သည် ကောသမ္ဘိတွင် ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သော အကြောင်းခြင်းရာများကို မူတည်၍ ဘုရားရှင် ဟောကြားတော်မူခဲ့သော ဒေသနာတော် ဖြစ်သည်။ ကောသမ္ဘိကို ဗဟိုပြု လျက်၊ ဘုရားရှင်လက်ထက်တော် သက်တော် ထင်ရှားရှိစဉ် ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သော အကြောင်းခြင်းများမှာ များပြားစုံလင်လှသည်။ ထိုအကြောင်းခြင်းရာများ၌ ထိတ်လန့်ဖွယ်၊ အံ့ဩဖွယ် သံဝေဂယူဖွယ် ဖြစ်စဉ်ဖြစ်ရပ်များ များစွာ ပါဝင်နေကြသည်။

ရဟန်း၊ ပုဏ္ဏား၊ ဘုရင်မင်းမြတ်၊ မိဖုရား၊ မောင်းမ၊ စစ်သည်ရဲမက်၊ သူဌေးသူကြွယ် စသည် ဖြင့် အလွှာ (ဇာတ်)များစွာ စုံလင်ပါဝင်နေကြသည်။ တစ်ခုစီ တစ်ခုစီသော ပုဂ္ဂိုလ်၊ ဖြစ်ရပ်များမှာ လည်း ကွန်ရက်နှယ် ဆက်စပ်ပျံ့နှံ့နေကြသည်။ ပတ္တမြားဇာတ်ကြောင်း ရှုထောင့်မှ ကြည့်လျှင်လည်း ကောသမ္မိသည် စုံလင်ထွေပြားသော ဇာတ်လမ်းဇာတ်ကွက်များ ပေါ်ပေါက်ရာ ဒေသနောက်ခံ ဖြစ်နေသည်။ ကောသမ္မိတွင် ဆုံတွေ့ဖြစ်ပေါ်ရာ၊ ထိုဖြစ်ရပ်များ၏ နောက်ကွယ်မှ အတိတ်အကြောင်း အရာများမှာလည်း ထွေပြားလှသည်။ တစ်ခုနှင့် တစ်ခု ကြောင်းကျိုး ကွင်းဆက်များ ချိတ်တွယ် လျက် ရှိကြသည်။ ရသအနေဖြင့်လည်း အမျိုးစုံလင်သည်ဟု ဆိုရမည်ဖြစ်သည့် သိင်္ဂီရ၊ ဟာသ၊ ကရုဏာ အစရှိသော ထိုထိုရသ ရှစ်ပါးတို့၏ အဆုံးသတ် တူရူရာ၊ တည်ဆိုက်ရာကား ဓမ္မရသ (ဝါ) သန္တာရသ ဖြစ်သည်။ စာရှုသူတို့သည် ဤအချက်ကို ကြိုတင်နှလုံးသွင်းလျက် “ကောသမ္မိ” ကို ချဉ်းကပ်ဖတ်ရှုခြင်းအားဖြင့် ဓမ္မအမြိုက်၏ အလင်းကို တွေ့မြင်နိုင်ကြမည် ဖြစ်ပါကြောင်း ...

ချစ်ဦးညို

ညံ့သော မိတ်ဆွေနှင့် ပေါင်းဖက်လျှင် မဖြစ်သေးသော အကုသိုလ်များ ဖြစ်ပေါ်လာကြကာ၊ ဖြစ်ပြီးကုသိုလ်များက ဆုတ်ယုတ်သွားကြသည်။ ဆန့်ကျင်ဘက်အားဖြင့်ကား ကောင်းသော မိတ် ဆွေနှင့် ပေါင်းဖက်ပါက မဖြစ်သေးသော ကုသိုလ်များ ဖြစ်ပေါ်လာကြကာ ဖြစ်ပြီး အကုသိုလ်များ ဆုတ်ယုတ်သွားတတ်ကြလေသည်။

မိတ်ဆွေတည်းဟူသော ဖွဲ့စည်းမှုအဝန်းအဝိုင်းထဲ၌ အညံ့နှင့် အကောင်းဟူ၍ နှစ်မျိုးရှိလေ ရာ မိတ်ဆွေညံ့နှင့် ပေါင်းခြင်းသည် အကျိုးမဲ့များ ဖြစ်ပေါ်ဖို့ မိမိ၏ ပြင်ပအကြောင်းအရာများအနက် အားအကောင်းဆုံး အကြောင်းဖြစ်၏ ။ မိတ်ဆွေကောင်း၏ ပေါင်းခြင်းကား ကောင်းကျိုးများစွာ ဖြစ်ပေါ်ဖို့ မိမိ၏ ပြင်ပအကြောင်းတရားများအနက် အားအကောင်းဆုံး

အကြောင်းဖြစ်၏။

ဤသဘောကို မိမိတို့၏ ဘဝ၌ ကောင်းစွာ ထင်ရှားဆောင်ယူနိုင်သူ နှစ်ဦးကား အာလ္လာဟ် မင်းနှင့် ဝေဠုဒီပကမင်းတို့ပင် ဖြစ်လေသည်။
တိုင်းပြည်ဌာနနေရာဒေသချင်း မတူခြားနားစွာ မွေး ဖွားကြီးပြင်းခဲ့ကြသော ထိုမင်းနှစ်ပါးတို့သည် ငယ်ရွယ်စဉ် မင်းပျိုမင်းလွင်ဘဝကတည်းက ချစ်ကြည်ရင်းနှီးခဲ့ကြသော မိတ်ဆွေများ ဖြစ်ခဲ့ကြ၏။ မိမိ၏ တိုင်း၊ မိမိ၏ ခမည်းတော်၊ မိမိ၏ ထီးနန်း စည်းစိမ်၌ ဟူ၍ စွဲလမ်းယစ်မှုခြင်း အလျဿ်မရှိဘဲ တစ်အူထုံဆင်းမွေးချင်းပမာ သံယောဇဉ် ကြီး မားကြသူများလည်း ဖြစ်၏။

တစ်ယောက်တည်းသော ဆရာထံတွင် အတတ်ပညာ သင်ယူရင်းတွေ့ဆုံခဲ့ကြသော မင်းလုလင် နှစ်ပါးတို့သည် အစစအရာရာ စိတ်တူသဘောတူ ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။

“ ပျိုမျစ်နုနယ်စဉ် အရွယ်မှာတော့ လုလင်ငယ်တွေဟာ ဒီလိုပဲ အဆွေခင်ပွန်းကို တွယ်တာ ခင်မင်တတ်ကြတယ်။ ဒါ သဘာဝတရားပဲ။ သို့သော် လူလားမြောက် အရွယ်ရောက်လို့ ကိုယ်စီ ကိုယ်ငယ် ကိုယ့်ဘဝနဲ့ကိုယ် ဖြစ်လာကြတဲ့အခါမှာတော့ အနေဝေးရင်းကနေ ဒီသံယောဇဉ်ဟာ မှေးမှိန်သွားတတ်ကြတယ်။ တစ်ခါ အဲဒီ မိတ်ဆွေရောင်းရင်း နှစ်ဦးတို့ဟာ အဆင့်အနေဂုဏ်ဒြပ်ချင်း တူ ညီရင်လဲ တူညီလို့ဆိုပြီး မာန်မာနချင်း ပြိုင်တတ်ကြတယ်။ အခြေအနေ အဆင့်အတန်း ကွဲပြားပြီး တစ်ဦးက မြင့် တစ်ဦးက နိမ့် ဆိုရင်လဲ အဖက်မတန်ရာ သဘောဆိုပြီး မုန်းတီးသွားတတ်ကြတယ်။ ဒါလဲ သဘာဝပဲ။ သင်တို့ကကော မင်းလုလင်တို့ . . . ”

အဋ္ဌာရသကို ပို့ချပေးသော ဆရာက သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် တပူးတွဲတွဲ မခွဲမခွာ ရှိနေကြ သည်ကို သုံးသပ်လျက် မေးခဲ့လေသည်။

အလ္လာဟ်ပွဲမင်းသားက ဖြေသည်။

“ သဘာဝတရား သဘာဝနိယာမတွေမှာ လက္ခဏာ နှစ်ရပ်ရှိတယ်လို့ ဆရာ သင်ကြားပေး ခဲ့ပါတယ်။ အခု ဆရာ ပြောပြသွားတာတွေက တစ်ခုသာ လက္ခဏာပါ။ ”

“ အခြား တစ်ခုသော လက္ခဏာ ရှိပါသေးတယ်။ အမှောင်ရှိရင် အလင်းရှိ၊ အနိမ့်ရှိရင် အမြင့်ရှိသလို အကောင်းရှိရင် အဆိုးရှိသလိုပါပဲ။ ဆရာသခင် ခင်မင်မှု သံယောဇဉ် မှေးမှိန်ကွယ် ပျောက်သွားတာ ရှိသလို၊ ခင်မှုသံယောဇဉ် ပိုမိုကြီးမားလာခြင်းဆိုတဲ့ အခြားတစ်ဖက်လဲ ရှိပါသေး တယ်။ ကျွန်တော်တို့က အခြားတစ်ဖက် လက္ခဏာရဲက ပြယုဂ်ပါ ”

ဝေဠုဒီပက တိုင်းသား ဝေဠုဒီပက မင်းသားကလည်း . . .

“ ဆရာသခင်၊ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်အတွက်တော့ အခြေအနေအဆင့်အတန်း ဂုဏ် ခြပ်ချင်း တူညီနေခြင်းဟာ မာန်မာနချင်း ပြိုင်ဘက်ရဲ့ အကြောင်းတရား ဖြစ်မလာပါဘူး။ တစ်ဦးနဲ့ တစ်ဦး ပိုမိုမြဲမြံစေတဲ့ သံယောဇဉ်နဲ့ တစ်ဦးအကျိုးကို တစ်ဦး ပိုမိုလိုလား ဖြည့်ဆည်းတဲ့ ဆက်သွယ် မှုသာ ဖြစ်ပါတယ် ”

ဆရာသည် မင်းသားငယ် နှစ်ပါးတို့ကို နှစ်ထောင်းအားရစွာ ကြည့်လျက်

“ ကောင်းလှပါဘိခြင်း မောင်တို့၊ မင်းဆွေဆိုတာ ကျေးဇူးကို ဆောင်ရွက်ပေးတတ်ရမယ်။ ချမ်းသာ ဆင်းရဲ အတူတူ ဖြစ်ရမယ်။ တစ်ခါတစ်ရံ ဆရာသဖွယ် အကျိုးစီးပွားကို ညွှန်ပြတတ်ရ မယ်။ ညှာတာသနားတတ်ရမယ်။ အမောင်တို့မှာ ဒီအင်္ဂါရပ်တွေနဲ့ ပြည့်စုံနေကြတယ်။ မိမိတိုင်း ပြည် မိမိ အသီးသီး အသက ပြန်ရောက်ပြီးကြတဲ့ နောက်မှာလဲ အမောင်တို့ နှစ်ဦးရဲ့ မိတ်ဆွေ ကောင်းဖွဲ့နှောင်မှုဟာ တည်မြဲနေလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်ုပ် ယုံပါတယ် ”

အချိန်ကာလ စေ့ရောက်သောအခါ မင်းသားနှစ်ပါးတို့သည် မိမိတို့၏ တိုင်းပြည်သို့ အသီး သီး ပြန်ခဲ့ကြ၏ ။ ဘုရင့်သားတော်တို့၏ ရာဇဝံသအရ

အိမ်ရှေ့က ဥပရာဇာ အဖြစ်ကို ရရှိခဲ့ကြ၏။ ဥပရာဇာ ဘဝမှာလည်း မင်းနှစ်ပါးတို့ အဆက်အသွယ် မပြတ်မလတ်ကြ၊ တစ်ဦးထံတစ်ဦး သဝဏ် များပါးခြင်း၊ ပဏ္ဏာများပို့ခြင်း၊ ချိန်းဆို၍ အတူတကွ တောကစားထွက်ခြင်း ဥယျာဉ်ပွဲခံခြင်း စသည် ဖြင့် တွေ့ဆုံခဲ့ကြသည်။

အရှေးမနှောင်းမှာပင် တိုင်းပြည်နှစ်ခုမှ မင်းနှစ်ပါး ကွယ်လွန်သွားရာ အာလ္လကပ မင်းသား နှင့် ဝေဠုဒီပက မင်းသားတို့လည်း ခမည်းတော်တို့၏ ထီးနန်းပလ္လင်ထက်တွင် ဘုရင်များအဖြစ်သို့ ရောက်ခဲ့ကြသည်။ မင်းနှစ်ပါးအဖြစ် ရောက်ရှိခဲ့ကြရာတွင်လည်း မိတ်ဆွေတည်းဟူသော ဖွဲ့နှောင် မှုမှာ ပျက်ယွင်းလျော့ပါး မသွားသည့်အပြင် ပို၍ သာ ခိုင်မြဲလာ၏။ ရာဇမင်းတို့၏ အမျက်မာန်မာန တန်ခိုးအာဏာ စသည်တို့သည် မိတ်ဆွေတည်းဟူသော သံယောဇဉ်လောက၌ ဖြစ်ပေါ်မလာကြ။ နှစ်ပြည့်တစ်ပြည် နှစ်မင်းတစ်မင်း ဘဝဖြင့် သာတောင့်သာယာ ရှိခဲ့လေသည်။

အာလ္လကပပြည်နှင့် ဝေဠုဒီပက ပြည်တို့သည် ဆယ်ယူဇနာစီ ကျယ်ပြန့်သော တိုင်းပြည် များဖြစ်၏။ မင်းနှစ်ပါးတို့ပသည် မိမိတို့၏ သံယောဇဉ်ကို တိုင်းပြည်၏ ကူးသန်းရောင်းဝယ် ဖောက် ကားရေးတွင်လည်း ဖော်ထုတ်လုပ်ဆောင်ကြသည်။ ထို့ကြောင့် အစစ ငြိမ်းချမ်းလျက် ရွှေလမ်းငွေ လမ်းပေါက်နေကြသည်။

ရဲဖန်ရဲခါဆိုသလို တစ်ပါးထံ တစ်ပါး အလှည့်ကျ လည်ပတ်နေထိုင်ကြရင်း အရေးအရာ မှန် သမျှကို တစ်ပေါင်းတည်း စီမံအုပ်ချုပ်ကြသည်။ မင်းနှစ်ပါးတို့ မင်းလုလင် ဘဝက ပညာသင်ယူခဲ့ သော ဆရာရှင်သည်လည်း တပည့်နှစ်ဦးတို့၏ အဆွေခင်ပွန်းကောင်း အဖြစ်ကို အဝေးမှ ကြားရင်း ကြည်နူးပီတိ ဖြစ်ရပေသည်။ သို့သော် ...

ထိုပေါင်းစည်းမှုသည် တစ်ချိန်သောအခါ၌ ခွဲခွာမှုအဖြစ်သို့ ရောက်ရှိသွား၏။ ထိုခွဲခွာခြင်းမှာ လည်း အခြားတစ်ပါးသော ပယောဂကြောင့်

မဟုတ်ဘဲ ကာယကံရှင် မင်းနှစ်ပါးတို့ ကိုယ်တိုင် ဆုံး ဖြတ်ကြခြင်းကြောင့် ဖြစ်၏။

စိတ်တူသဘောတူ မင်းနှစ်ပါးတို့သည် ဥယျာသ်၌ စံနေကြရင်း ကိုယ်စီ မျက်နှာမသာမယာ ရှိကြသည်ကို အပြန်အလှန် ရိပ်စားမိကြလေသည်။

“ မိတ်ဆွေ သာယာလှပတဲ့ ဥယျာဉ်ထဲမှာ စံနေရင်း မိတ်ဆွေရဲ့ မျက်နှာဟာ မှုန်ပျနေတယ် ဘာဖြစ်သလဲ ”

“ ကျွန်ုပ်ကလဲ မိတ်ဆွေကို ဒီမေးခွန်းပဲ မေးမလို့ပါပဲ ”

နှစ်ယောက်သား ညို့ဆိုင်းစွာ ကြည့်မိကြ၏။

လျှို့ဝှက်ဖုံးကွယ်ခြင်းဟူ၍ မရှိစကောင်းသော ရင်းနှီးပွင့်လင်းမှုဖြင့် ရှေ့ဆင့် နောက်ဆင့်ပင် ပြောကြသည်။

“ အခုလို နေရတာ ကို ငြီးငွေ့လာသလိုလိုပဲ မိတ်ဆွေ ”

“ ဟုတ်တယ် ကျွန်ုပ်လဲ ဟို ယခင်ကလို ပျော်ရွှင်ပေါ့ပါးခြင်း မရှိတော့ဘူး ”

“ ကျွန်ုပ်တို့ လူတွေ မွေးဖွားလာကြတယ် ကြီးပြင်းလာကြတယ်။ ရှင်သန်နေထိုင်ကြတယ်။ ပြီးတော့ သေဆုံးသွားကြတယ်။ ဒီဖြစ်စဉ်ကြီးကို ကျွန်ုပ် ဆင်ခြင်နေမိတယ် ”

“ ဟုတ်တယ် ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ ခမည်းတော်တွေ ကြည့်ပါလား၊ မွေးဖွားခဲ့ကြတယ်။ ကြီးပြင်းလာ ကြတယ်။ ကျွန်ုပ်တို့လိုပဲ သူတို့ရဲ့ ခမည်းတော်တွေ လက်ထက်မှာ အိမ်ရှေ့ဥပရာဇာ ဖြစ်ခဲ့ကြ တယ်။ နောက်တော့ ကွယ်လွန်သွားကြတယ် ”

အာလ္လကပ္ပမင်းက သက်ပြင်းရှိုက်လျက် ဆက်ပြော၏။

“ ကျွန်ုပ်တို့လဲ ဒီခရီး လမ်းကြောင်းအတိုင်းပဲ သွားနေကြတာပါလား ”

ဝေဠုဒီပကမင်းက ဦးခေါင်းကို ယမ်းခါလျက် ပြော၏။

“ မလွဲမသွေကိုပဲ တည့်တည့် မတ်မတ်ကြီး လျှောက်နေကြတာ ”

“ အလုံးစုံ ရှိသမျှကို ပယ်စွန့်ထားခဲ့ရတယ် ”

“ မိမိကွယ်လွန်ရာနောက် ဘယ်သူမှ ဘာမှ လိုက်ပါမလာကြဘူး ”
ပြိုင်တူနီးပါး ပြောမိကြသည်။

“ ကျွန်ုပ်တို့ရဲက မိတ်ဆွေအဖြစ်ကိုလဲ သေခြင်းက ကွေကွင်းစေဦးမှာပဲ ”

“ သင် ကွယ်လွန်သွားတဲ့နောက် ကျွန်ုပ် လိုက်ပါလို့ မရ၊ ကျွန်ုပ်
ကွယ်လွန်သွားတဲ့ နောက် ကိုလဲ သင် လိုက်ပါလို့ မရ ဖြစ်မှာပဲ ”

တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားကြ၏။ အဝေးဆီသို့ ငေးမျှော်ကြည့်ကြသည်။
မမြင်တတ်သော ကြည့်ခြင်းဖြစ်သည်။ ကောင်းကင်ပြာ အဇ္ဈောတင်
လွင့်ပါးနေသော တိမ်စိုင့်တိမ်ခဲတို့ တစ်ခဏချင်း ပင် အလျှာသံမပြတ်
ပြောင်းလဲသွားကြသည်ကို မြင်ကြသည်။

အဝေး၏ အဝေးဆီသို့ ငေးနေကြရာမှ ဖြည်းလေးစွာ မျက်နှာပြန်လှည့်၍
အကြည့်ချင်း ဆုံမိကြပြန်သည်။ တိုင်ပင်ထားသည့်အလား စကားနှစ်ခွန်း
ပေးလာသည်။

“ ကျွန်ုပ်တို့ လူ့ဘောင်မှာ နေခြင်းအားဖြင့် ဘာအကျိုးမှ မရနိုင်ဘူး ”

“ လူ့ရုပ်ရွာ မင်းစည်းစိမ်ကို စွန့်ပြီး ရဟန်းပြုကြမယ် ”

*

တိုင်းပြည်ထီးနန်းကို သားမယားတို့အား ခွဲဝေပေးအပ်လျက်၊
အာဇ္ဈကပ္ပမင်းနှင့် ဝေဠုဒီပက မင်းတို့ ရသေ့ ရဟန်းပြုကာ ဟိမဝန္တာသို့
ထွက်ခွာသွားကြ၏။ သဘာဝ၏ တောတောင်နှင့် ကျေး ငှက်တိရိစ္ဆာန်တို့ဖြင့်သာ
အတိပြီးသော ဟိမဝန္တာတွင် နေထိုင်ကြရင်း ရဟန်းတို့ ပြုမြဲကျင့်မြဲ ဓမ္မကို
အားထုတ်ကြသည်။ အတူတကွ သစ်ဦးသစ်ဥ အရှာဖွယ်ကြသည်။ သုံးရေ
သောက်ရေ ခပ်ကြ သည်။ စင်္ကြံ လေဆက်ကြသည်။ သစ်ဝါးကျောင်းသစ်ခန်းကို
ရှင်းလင်းသုတ်သင်ကြသည်။

နေ့ရက်များစွာ ကုန်လွန်ခဲ့၏။ သောက်သုံးရေခပ်ရန် အတူတကွ
ထွက်ခဲ့ကြရင်း ရသေ့နှစ်ပါး သည် စမ်းချောင်းငယ် တစ်ခုအနီး သစ်ရိပ်
ကျောက်တုံးပေါ်၌ နေရာယူလိုက်ကြ၏။ စမ်းချောင်းအ လျှင်၏
တသွင်သွင်စီးနေသောရေသည် ကျောက်တုံးကို ပွတ်တိုက်ကာ နှစ်ဖြာနှစ်မြွှာ
ကွဲသွားကြ ပြီး တစ်ခုသောအလျှင်က ချုံပုတ်ငယ်ဘေးမှ ဝေ့ဝိုက်စီးဆင်းသွား၏။
တစ်ခုသောအလျှင်က ကျောက်စရစ်ခဲများအကြား စီးဆင်းကာ
ဆက်လက်ရွေ့လျားသွား၏။

အထက်ညာ အရပ်ဒေသတစ်ခုခု၌ အဖျားခံခဲ့သော စမ်းရေအလျှင်သည်
ကျောက်တုံးကို ပွတ်တိုက်တိုးဝှေ့ပြီးနောက် နှစ်ဖြာကွဲကာ တသီးတခြားစီ
ဆက်လက်စီးဆင်းသွားသော မြင်ကွင်း ကို ရသေ့နှစ်ပါးက ငေးငိုင့်ကြည့်နေကြ၏။
ထို့နောက် တစ်ယောက်တစ်ယောက် ကြည့်ကြ၏။

“ ကျွန်ုပ်တို့ဟာ ပြည်စည်းစိမ်ကို စွန့်ပြီး

ရသေ့ရဟန်းပြုခဲ့ကြတာသာဖြစ်တယ် ”

တေးတစ်ပုဒ်၊ လင်္ကာတစ်ပုဒ်ကို အချီအချ ရွတ်ကြသည့်နှယ်ပင်။

“ စည်းစိမ်ကို စွန့်ပြီး ရသေ့ရဟန်း ပြုပြီးကာမှ တစ်နေရတာ ည်းမှာ နှစ်ယောက်အတူတူ နေ ကြတယ်ဆိုရင် ”

“ ရသေ့ရဟန်းမပြုဘဲ ဝတ်ကြောင်ဘဝမှာ နေထိုင်သူများနဲ့ ဘာများ ခြားနားတော့မှာလဲ ”

ထို့နောက် တစ်ပြိုင်တည်း ပြောလိုက်ကြသည်။

“ တစ်ယောက် တစ်နေရာစီ တခြားစီ နေကြစို့ရဲက . . . ”

အာလ္လကပ္ပရသေ့နှင့် ဝေဠုဒီပကရသေ့ နှစ်ဦးသဘောတူညီချက်တစ်ခုကို ရရှိလိုက်ကြ သည်။ ထိုသဘောတူညီချက်မှာ တောင်တစ်ခုစီတွင် သီးခြားနေထိုင်ကြရန် ဖြစ်၏ ။

“ လခွဲ တစ်ကြိမ် ဆယ့်ငါးရက်တိုင်း ဥပုသ်နေ့မှာ တွေ့ဆုံကြမယ်၊ ကျန်ရက်များမှာတော့ သီးခြားတစ်ကိုယ်တည်း နေကြရင်းနဲ့ တရားဘာဝနာကို အားထုတ်ကြမယ် ”

ဤသဘောတူညီချက်ဖြင့် တစ်လနှစ်ကြိမ်တွေ့ဆုံခဲ့ကြရာမှ တစ်နေ့သောအခါ ထိုသဘော တူညီချက်ကိုပင် နှစ်ဦးသဘောတူ ပယ်ဖျက်လိုက်ကြပြန်သည်။

“ အပေါင်းအဖော်၌ မွေ့ပျော်ခြင်း ဆိုတာဟာလဲ ကိလေသာ နှောင်ဖွဲ့ခြင်း တစ်မျိုးဖြစ် တယ်။ သံယောဇဉ်ကြိုးတွေကို ဒီလောက်အထိ ဖြတ်တောက်ပစ်ခွာခဲ့ပြီးမှ မိတ်ဆွေတည်းဟူသော အနှောင်အဖွဲ့ကမှာ ခင်တွယ်နေသေးလို့ မသင့်ချေဘူး၊ တရားဘာဝနာ အားထုတ်မှုအတွက် အဟန့်အတား ဖြစ်နေတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ လခွဲတစ်ကြိမ်

တွေ့ဆုံခြင်းကိုလည်း ပယ်ဖျက် လိုက်ကြစို့ . . . ”

“ သင့်မြတ်ပေတယ်။ မိမိနေထိုင်ရာ တောင်မှာပဲ မတွေ့ဆုံကြစတမ်း
နေကြမယ်။ သို့သော် ကိုယ့်နေရာမှာ ကိုယ်ရှိနေတယ်ဆိုတာကို
အထိမ်းအမှတ်ပြတဲ့အနေနဲ့ လခွဲတစ်ကြိမ် မီးဖိုထွန်းညှိ ပြီး မီးအလင်းရောင်
ပြကြမယ် ”

“ သင့်မြတ်ပေတယ်။ ဤမျှသော အချက်ပြခြင်းဖြင့်သာ တစ်ဦးစီ
ရှိနေကြတယ်ဆိုတာကို သိကြစို့ ”

*

ရက်လအချိန် သမယများ ကုန်ဆုံးသွားလေသည်။ တောင်ထိပ်ဆီမှ
မီးအလင်းကို ကြည့် ကြခြင်းအားဖြင့်သာလျှင် တစ်ဦးရှိနေသည်ကို တစ်ဦး
သိရုံပြုကြသည်။ ထိုမှအပ အခြားမည်သည့် ဆက်သွယ်တွေ့ဆုံခြင်းကိုမျှ မပြုကြ။

တစ်ည၌ အာလ္လကပ္ပရသေ့သည် ပြုမြဲအတိုင်း တောင်ထိပ်၌
မီးဖိုအချက်ပြ အသိပေး လိုက်၏ ။ အဝေးဆီတွင် မြင်နေရသော
မှိုင်းညို့မှောင်မည်းတောင်ထိပ်ဆီ လှမ်းကြည့်သောအခါ မီး ရောင်ကို မတွေ့ရ၊
ပကတိ အမှောင်သာ ဖြစ်နေ၏ ။

အာလ္လကပ္ပရသေ့ စဉ်းစားသည် ဝေဠုဒီပကရသေ့သည်
သတိချွတ်ချော်တတ်သူ မဟုတ်၊ မေ့လျော့ပျင်းရိတတ်သူမဟုတ်၊ လခွဲတစ်ကြိမ်
မီးပြချင်းကို ဘယ်တုန်းကမှ ပျက်ကွက်ခဲ့ခြင်း မရှိ။ ယခုကား ဝေဠုဒီပက၏
တောင်ထိပ်ဆီတွင် မီးရောင်မရှိတော့ တရား၌ နှလုံးသွင်းကာ အာလ္လကပ္ပ ရသေ့
ဆင်ခြင်လိုက်၏ ။

“ငါ့မိတ်ဆွ ဝေဠုဒီပကတော့ စုတေမနေ ကွယ်လွန်သွားခဲ့ပြီ၊
ငါတစ်ဦးတည်းပဲ ရှိတော့ တယ်။ တစ်ကိုယ်တည်းပဲ ငါဆက်လက်ရှင်သန်ရင်း
တရားအားထုတ်ရတော့မယ် ”

နောက်တစ်နေ့ နံနက်တွင် အာလ္လကပ္ပရသေ့သည် ပြုမြဲအတိုင်း
သစ်သီးနှင့် ရေအလိုငှာ၊ တောင်ထိမ် ကျောင်းသင်္ခမ်းမှ တောင်းခါးပန်းသို့
ဆင်းလာခဲ့၏။ ထိုစဉ်မှာပင် ထူးခြားမှုတစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။
ရုပ်ဆင်းအင်္ဂါ တင့်တယ်သော ယောက်ျားတစ်ဦးက မနီးမဝေးမှနေ၍ မိမိ အား
ရှိခိုးရပ်တည်နေခြင်းဖြစ်၏။ ယောက်ျားမှာ ခရီးသွားတစ်ယောက်
ဖြစ်ဟန်တူသည်ဟု စဉ်းစား ရင်း အာလ္လကပ္ပရသေ့က နှုတ်ဆက်လိုက်၏။

“သင် ဘယ်အရပ်က လာခဲ့သလဲ ခရီးသွား”

“ဝေးလံလှစွာသော အရပ်က လာခဲ့ပါတယ် ရှင်ရသေ့...
အရှင်ဘုရားကော အဘယ်သို့ပါ လဲ ဒီတော့ ဒီတောင်မှာ တစ်ပါတည်း
သီတင်းသုံးပါသလား။ တစ်စုံတစ်ယောက်သော အဖော် သို့ မဟုတ်
တပည့်ရှိပါသေးသလား”

“အင်း ငါ့မှာ အဖော်တစ်ယောက်ရှိခဲ့ပါရဲ့ ခရီးသည်”

“အဲဒီ အဖော် ဘယ်မှာပါလဲ ဘုရား”

“ဟောဟို အဝေးမှာ မြင်ရတဲ့ တောင်မှာနေတယ်။ သူလဲ ရသေ့ပဲ။
လွဲတစ်ကြိမ် ညအခါ မီးပုံထွန်းညှိပြီး ရှိကြောင်း အချက်ပြ နေခဲ့ကြတယ်။ သို့သော်
ဥပုသ်နေ့ည မီးထွန်းချိန်မှာ မီးရောင် ကို ငါမမြင်ခဲ့ဘူး ငါ့အဖော်
ကွယ်လွန်ရှာပြီနဲ့တူတယ်”

“အဲဒီ အတိုင်း ဟုတ်မှာပါပဲ ရှင်ရသေ့”

“ခရီးသွား ယောက်ျား၏ ပြောပုံမှာ သေချာလှသဖြင့် အာလ္လကပ္ပရသေ့က

“သင် ဘယ်သူလဲ

ထူခြားသော အခြင်းအရာတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ ခရီးသွားယောက်ျား၏ ပကတိအသွင် သည် ရုတ်ခြည် ပျောက်ကွယ်သွားကာ အရောင်အဝါတောက်ပသော သဏ္ဌာန်တစ်ခုအဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲသွားလေသည်။ ထိုသဏ္ဌာန်က ”

“အရှင်ရသေ့ တပည့်တော်ဟာ အရှင်ရဲ့ မိတ်ဆွေ ဝေဠုဒီပကရသေ့ ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ စုတေမ နေကွယ်လွန်လခဲ့ပြီးနောက် တောထွက်ချိန်ကစပြီး ခြိုးခြံသောအကျင့်ခေါင်းပါးသော အကျင့်နဲ့ ကျင့်ကြံနေထိုင်ခဲ့လို့ စုတေပြီးနောက်မှာပဲ စည်းစိမ်အသရေ အထွေထွေ တင့်တယ်ပြည့်စုံစွာနဲ့ တန်ခိုးဣဒ္ဓိပါတ်ရှိသော နတ်သားဖြစ်ခဲ့ပါတယ်”

အာလ္လကပ္ပရသေ့သည် ဘဝဟောင်းက မိမိ၏ မိတ်ဆွေဖြစ်ခဲ့သူ နတ်သားကို ကြည့်ရင်း ထူးခြားတုန်လှုပ်မှု အလျဉ်းမရှိဘဲ “ကောင်းပါလေစွ နတ်မင်း” ဟုသာ ရွတ်ဆို၏။ နတ်သားက လက်အုပ်ချီ၍ လျှောက်သည်။

“အရှင်ရသေ့ ခုလို တစ်ပါးတည်း သီတင်းသုံးရာမှာ ဘေးရန်ဥပဒ် တစ်စုံတစ်ရာများ ရှိပါသ လား။ အနှောက်အယှက် အဖျက်အဆီး တစ်စုံတစ်ရာများ ရှိပါသလား။ မိတ်ဆွေကောင်းအဖြစ်နဲ့ ကျွန်ုပ် ကူညီစောင့်ရှောက်နိုင်တာရှိရင် ကူညီစောင့်ရှောက်ပါရစေ”

အာလ္လကပ္ပရသေ့က အနည်းငယ် စဉ်းစားပြီးမှ ...

“အိမ်း ဘေးရန်ဥပဒ်၊ အနှောင့်အယှက်လို့ ပြောရင်ရကောင်းတဲ့ အရာတစ်ခုတော့ ရှိပေရဲ့၊ အဲဒါကတော့ ဆင်တွေပါပဲ နတ်သား”

“ဆင်တွေက ဘယ်လို ရန်ပြုပါသလဲ ရှင်ရသေ့”

“ငါ့ကိုတော့ ရန်မပြုကြပါဘူး သို့သော် ဆင်များက ငါတံမြက်လှည်းတဲ့

နေရာမှာ အညစ်အကြေးများစွန့်ကြတယ်။ မြေကို ယက်ကော်ထိုးဆွပစ်ကြတယ်။ ဒါကြောင့် ငါ့မှာ ဆင်တွေစွန့်တဲ့ မစင် ကျင်ကြီးတွေကို ကျုံးရမြေကို ညီညွတ်အောင် ဖို့ရညိုရနဲ့ ပင်ပန်းလှတယ်”

“နတ်မင်း ဆင်များ မလာခြင်းကိုပဲ ငါ အလိုရှိပါတယ်”

“ကောင်းပါပြီ ရှင်ရသေ့ ... ဆင်များရဲ့ အန္တရာယ်အတွက် တပည့်တော် အရာရှိပါစေ”

နတ်သား၏ လက်တစ်ဖက်သည် အထက်သို့ ဝေ့ဝဲမြောက်တက်သွား၏ ။
ထိုခဏမှာပင် အလင်းတစ်ချက်ပြက်ကာ ဗလာဟင်းလင်း လက်ထဲသို့
စောင်းတစ်လက် ရောက်လာ၏ ။ နတ်သား ကစောင်းကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ပိုက်ကာ
...

“အရှင်ဘုရား ဒါဟာ ဟတ္ထိကန္တအမည်ရှိတဲ့ စောင်း ဖြစ်ပါတယ်။
ဤစောင်းအားဖြင့် ထို့ နောက် တပည့်တော်ပေးမယ့် မန္တာန်အားဖြင့် ဆင်အန္တရာယ်ကို
ကာကွယ်ရှင်းလင်း နိုင်ပါလိမ့်မယ်”

“ဆိုပါဦး နတ်မင်း”

“စောင်းမှာ ညှို့သုံးခု ရှိပါတယ်။ ရှုစားပါ အရှင်၊
စောင်းညှို့တစ်ခုစီအတွက် ဟတ္ထိကန္တ မန္တာန်သုံးပုဒ်ကို တပည့်တော် ဆက်ခဲ့ပါမယ်။
ပထမညှို့ကို တီးခတ်ပြီး ပထမမန္တာန်ကို ရွတ်ရင် ဆင်များ ထွက်ပြေးကြပါလိမ့်မယ်။
ဒုတိယညှို့ကို တီးခတ်ပြီး ဒုတိယမန္တာန်ကို ရွတ်ရင် ဆင်များက တစ်ဖန်
ပြန်ဆုတ်ခွာကြပါလိမ့်မယ်။ တတိယညှို့ကို တီးခတ်ပြီး တတိယ မန္တာန်ကို
ရွတ်ရင်တော့ ဆင်အုပ်တို့ရဲ့ အကြီးအကဲ ဆင်မင်းဟာ ကျောကုန်းကို ညွတ်ပြီး
ရှေ့ရှုချဉ်းကပ် ခစားလာပါလိမ့် မယ်။ အရှင်ဘုရားအနေနဲ့ ဆင်တွေ ဘယ်သို့
ပြုစေချင်သလဲ ထိုအတိုင်းသာ ဆိုင်ရာညှို့ကို တီး ခတ် ဆိုင်ရာမန္တာန်ကို ရွတ်ဖို့
ဖြစ်ပါတယ်။ အလိုရှိတိုင်း ဖြစ်လာပါလိမ့်မယ်”

“ကောင်းလှပါပြီ နတ်မင်း”

“ညှို့သုံးခုသာပါသော နတ်စောင်းကို ဆက်သကာမန္တန်သုံးပုဒ်ကို
သင်ကြားပေးပြီးနောက် နတ်သာကွယ်သွား၏ ။ အာလ္လကပ္ပရသေ့သည်
မျက်လွှာအစုံကို မှိတ်လျက် မိတ်ဆွေကောင်း နတ်သားအား
သာဓုကောင်းချီးပေးလိုက်လေသည်။”

*